

Pridiga nadškofa Stanislava Zoreta pri sv. maši na praznik sv. Stanislava

13. november 2020

Spoštovani g. direktor Zavoda sv. Stanislava in vsi dragi bratje duhovniki, spoštovani zaposleni v ustanovah zavoda in dragi otroci iz Vrtca Dobrega pastirja, iz Osnovne šole Alojzija Šuštarja, dragi dijaki Škofijske klasične gimnazije, dragi študenti, dragi starši, stari starši in prijatelji našega zavoda. Najprej vam iskreno čestitam ob današnjem praznovanju godu zavetnika zavoda sv. Stanislava Kostke. Na ta dan je v Šentvidu vedno praznično. In tudi danes si te prazničnosti ne pustimo vzeti in še manj bomo dovolili, da bi se mi sami prikrajšali zanjo. Res je, da današnje praznovanje poteka v nekoliko drugačni obliki, pravzaprav kar zelo drugačni obliki kot druga leta. Takrat smo se zbrali najprej v župnijski cerkvi, tam imeli sveto mašo, potem pa nas je navdihovala akademija in veselili smo se uspehov naših maturantov. Vse to imamo tudi letos, le na način, kakor nam to razmere dopuščajo.

In zato vas vabim, da je prva stvar, ki se je hočemo iz letošnjega praznovanja naučiti, odločitev, da nas nobena ovira ne bo ohromila, da nas nobena ovira ne bo onemogočila. Ko namreč naletimo na oviro, imamo dve možnosti. Prva je, da oviro doživimo kot konec neke poti, konec nekega prizadevanja, kot preprečitev neke rasti. Nevarno je, če se nam vsa pozornost zoži zgolj na oviro, saj potem zunaj ovire ne obstaja nič več. Ni poti, ni možnosti, ni izhoda. V takšnem načinu razmišljanja in doživljanja ovira res pomeni konec. Druga možnost pa je, da oviro zaznamo in jo priznamo; ne zanikamo je, ne tajimo njenega obstoja in se ne delamo, kot da je ni. To bi bilo enako nespametno kot prva možnost, kot ob njej obupati. Oviro torej upoštevamo, vendar je ne absolutiziramo. Vidimo jo takšno, kakršna je; nič manjša in nič večja. Ugotovimo, da obstaja, da je tukaj, potem pa se takoj ozremo naokrog, da bi ugotovili, katere možnosti pa kljub vsemu imamo in katere poti so nam vseeno odprte.

Naj nas tukaj spomnim na sv. Stanislava. Njegova velika želja je bila, da bi vstopil k jezuitom. In prva in največja ovira temu je bilo nasprotovanje njegovih domačih. In to tudi danes ni redki primer. Pogosto se dogaja, da imajo starši več pomislekov glede duhovnega poklica svojega sina ali hčere kot pa mladi ljudje sami. In včasih je potrebno junaštvo, veliko junaštvo, da človek sledi klicu, ki ga nosi v sebi. Ker je Stanislav sledil klicu, čeprav ni dobil dovoljenja staršev in čeprav si ga provincial na Dunaju ni upal sprejeti, ni vrgel puške v koruzo, ni obupal. Ker je sledil klicu, se je odločil, da bo šel k provincialu, ki je bil v Augsburgu, v Nemčiji, k Petru Kaniziju. Prehodel je 725 km dolgo pot do Augsburga in potem še naprej, dokler ni prišel do provinciala, saj tega trenutno ni bilo v Augsburgu. In provincial je v njem prepoznal iskrenega in duhovno bogatega mladeniča in se odločil, da ga bo sprejel. A Nemčija je bila preblizu Poljske in starši bi lahko tako ali drugače preprečili Stanislavovo odločitev, zato ga je Peter Kanizij poslal v Rim. Na poti je bil od začetka avgusta do konca oktobra in dosegel cilj. Vstopil je v noviciat kot novinec pri jezuitih in kot novinec umrl, 15. avgusta leta 1568. Cilj je dosegel – cilj je dosegel, ker ni občepel ob oviri kot kup nesreče, ampak je pogledal, kje bi pot lahko vodila naprej. To mu je pomagalo ne le do tega, da je postal jezuit, ampak se je uresničila še misel, ki je oblikovala njegovo srce: Za nekaj višjega sem rojen. Leta 1726 je bil razglašen za svetnika.

Kje je bil Stanislav nekaj posebnega? Če beremo njegove življenjepisce, spoznamo, da je bil vesel, družaben, prijazen, da je znal sodelovati v igri, predvsem pa da je bil vedno iskren in zvest Bogu. Njegova posebnost je bila predvsem v tem, da je bil dosleden v svojih odločitvah. Že zgodaj je v sebi zaslutil klic, naj sledi Bogu, in svojemu bratu Pavlu – to je bil starejši brat, ki je šolo jemal zelo z levo roko in je čas v glavnem posvečal veseljačenju in zabavam – temu svojemu bratu, od katerega je slišal in pretrpel marsikakšno bridko, je to povedal z besedami: »Živeti hočem, kakor je Bogu všeč; če je tebi, brat, všeč ali ne. Živeti hočem, kakor je Bogu všeč.«

Poglejte, dragi prijatelji, v tem je vsa skrivnost: živeti, kakor je Bogu všeč. S to mislijo v srcu lahko premagamo vse ovire. Še več, če nosiš to misel v srcu, ovire postanejo smerokazi na poti življenja. Zapirajo se vrata, ki ne vodijo na našo pot, in se odpirajo tista, skozi katera moramo vstopati, da bomo živel, kakor je Bogu všeč. Celo slišal sem že prošnjo k Bogu: Gospod Bog, zapri vsa tista vrata v mojem življenju, ki ne vodijo po poti, ki jo načrtuješ Ti; in odpiraj tiste poti, na katerih bom izpolnjeval Tvojo voljo. Živeti, kakor je Bogu všeč.

Jutri se bomo spomnili 100-letnice rojstva dragega nadškofa Alojzija Šuštarja. Živel je pod to streho kot dijak in potem kot upokojeni ljubljanski nadškof. Za svoje življenjsko vodilo si je ob novi maši izbral: Božjo voljo spolnjevati. To je živel tudi kot škof, vse do svoje smrti.

Tudi vam, dragi bratje in sestre, dragi prijatelji, polagam na srce: naj spolnjevanje Božje volje postane vaše življenjsko vodilo. Zagotavljam vam, da življenje po Božji volji ni dolgočasno, ne bojte se. Bog ni dolgočasen in življenje po Božji volji ni dolgočasno. Sv. Stanislav zaradi tega, ker je hotel živeti, kakor je Bogu všeč, ni čepel na mestu, ni bil neprestano pred tabernakljem, ni bil neprestano v kapeli. Sv. Stanislav je prehodil krepko več kot poldrugi tisoč kilometrov in nadškof Alojzij Šuštar je v izpolnjevanju Božje volje spoznal najpomembnejše ljudi iz sveta Cerkev, kulture in politike v Evropi in širše ter bil dejavno vključen v osamosvajanje naše države. Nikakor, spolnjevanje Božje volje ni dolgočasno. Nasprotno, je dinamično, včasih je zahtevno, vedno pa je življenje, v katerem izpolnjujemo Božjo voljo, izpolnjeno. In človek, ki izpolnjuje Božjo voljo, je izpolnjen. Kajti Bog je, kakor je povedal sv. Frančišek Asiški, vse naše bogastvo, do zadostnosti.

Še enkrat vam, dragi prijatelji, vsem čestitam ob prazniku sv. Stanislava in želim, da bi bile ovire zgolj izziv za večjo prizadevnost, iznajdljivost in ustvarjalnost. Naj vas sv. Stanislav spremlja s svojo priprošnjo in naj s svojo priprošnjo pripomore, da se boste lahko čim prej vrnili v prostore zavoda, ki nosi ime po njem, in se naužili medsebojne bližine, ki jo tako zelo potrebujemo.

Amen.